

ОКРЕМА ДУМКА

судді Конституційного Суду України Саса С.В. стосовно Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 47 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих приписів статті 6 Закону України „Про телебачення і радіомовлення“, статей 15, 15¹, 26 Закону України „Про кінематографію“

Конституційний Суд України (далі – Суд) 21 грудня 2021 року ухвалив Рішення № 3-р/2021 у справі за конституційним поданням 47 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих приписів статті 6 Закону України „Про телебачення і радіомовлення“, статей 15, 15¹, 26 Закону України „Про кінематографію“ (далі – Рішення).

Суд визнав такими, що відповідають Конституції України (є конституційними), приписи першого речення абзацу десятого частини другої статті 6 Закону України „Про телебачення і радіомовлення“ від 21 грудня 1993 року № 3759–XII зі змінами (далі – Закон № 3759), абзацу четвертого частини третьої, абзацу четвертого частини четвертої, частин шостої, сьомої статті 15, частини першої, другого речення частини другої статті 15¹ Закону України „Про кінематографію“ від 13 січня 1998 року № 9/98–ВР зі змінами (далі – Закон № 9/98) та закрити конституційне провадження у справі щодо відповідності Конституції України (конституційності) припису частини третьої статті 26 Закону № 9/98.

Загалом погоджуюсь із позицією Суду щодо конституційності оспорюваних положень Закону № 3759, Закону № 9/98 щодо формування Переліку осіб, які створюють загрозу національній безпеці, заборони трансляції аудіовізуальних творів, розповсюдження і демонстрування фільмів, одним з учасників яких є особа, внесена до цього переліку, заборони трансляції фільмів, вироблених фізичними та юридичними особами держави-агресора. Однак вважаю, що Суд мав усі підстави для визнання такими, що відповідають

Конституції України, положень частини третьої статті 26 Закону № 9/98 (у цій частині Суд заклав конституційне провадження у справі), тому згідно зі статтею 93 Закону України „Про Конституційний Суд України“ викладаю окрему думку стосовно Рішення.

Відповідно до Конституції України захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу (частина перша статті 17); захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України (частина перша статті 65).

Суд, посилаючись на ці приписи Основного Закону України, цілком обґрунтовано дійшов висновку, що запроваджені оспорюваними положеннями Закону № 3759, Закону № 9/98 обмеження спрямовані на захист інформаційної безпеки України, а тому не суперечать Конституції України. На моє переконання, із цих же підстав конституційними є положення частини третьої статті 26 Закону № 9/98, згідно з якими порядок накладення штрафів за порушення вимог статті 15¹ Закону № 9/98 затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері кінематографії, та має відповідати вимогам Господарського кодексу України та Закону України „Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності“.

Порядок накладення штрафів, який затверджує центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері кінематографії, про який ідеться в частині третій статті 26 Закону № 9/98, стосується порушення заборони розповсюдження і демонстрування фільмів, що містять популяризацію органів держави-агресора, радянських органів державної безпеки, а також інших фільмів, вироблених фізичними та юридичними особами держави-агресора, які вироблені та/або вперше оприлюднені (демонстровані) після 1 січня 2014 року, а отже, також підпадає під заходи захисту інформаційної

безпеки України в умовах агресивної державної політики Російської Федерації – держави-окупанта.

Зі змісту пункту 7 мотивувальної частини Рішення вбачається, що Суд, хоч і закрити конституційне провадження у справі щодо перевірки на відповідність Конституції України частини третьої статті 26 Закону № 9/98, проте **фактично обґрунтував її конституційність**, зазначивши, що бере до уваги юридичні позиції, викладені ним у Рішенні від 30 травня 2001 року № 7-рп/2001 у справі про відповідальність юридичних осіб, але водночас наголошує, що виклики та загрози, які постали перед українською державністю у зв'язку з тимчасовою російською окупацією Автономної Республіки Крим, міста Севастополя, окремих районів Донецької та Луганської областей, а також постійні спроби держави-окупанта штучно дестабілізувати ситуацію в Україні обумовили потребу посилити стримування держави-окупанта та протидію російській агресивній державній політиці щодо України насамперед в інформаційній сфері.

Суддя Конституційного
Суду України

С. В. САС